

men de förenade tjänsternas sammanlagda lön har icke blifvit höjd, hvarigenom det missförhållande uppstått, att den, som innehar förenade klockare- och skolläraretjänst, erhåller mindre lön än den, som endast är skollärare, såvida församlingen icke godvilligt gifvit mera än författningarne påbjuda. Vanligen tolkas dock stadgandet om femtio tunnor för de förenade tjänsterna så, att dessa anses innefatta ersättning äfven för kofoder, sommarbete, jordland och till och med boplingsrum, som klockaren-skolläraren sjelf måste bestå sig i klockaregården.

Det är till afhjelpande af detta missförhållande, hvilket jag tror egentligast hafva sin grund i ett förbiseende deraf, att den skollärare, som tillika är klockare, bör hafva lika giltiga och rättvisa anspråk på löneförbättring för sitt skollärarearbete, som den, hvilken endast är skollärare, som jag härmed vågar föreslå, att Riksdagen ville för sin del besluta en skäligen förhöjning i det för de skollärare, som tillika äro klockare, bestämda lönebelopp, och då den egentliga lönen för dem, som endast äro skollärare, blifvit mer än fördubblad, vågar jag hemställa, att de i 6 § 4 mom. bestämda femtio tunnor måtte höjas åtminstone med 50 procent utom kofoder, vedbrand och jordland, så att ifrågakända punkter i högstberörda Stadga erhåller följande lydelse:

Den, som innehafver de förenade skollärare- och klockaretjänsterna, uppbäre de för båda tjänsterna anslagna löneförmåner oafkortade, så vida de ej tillsammans öfverstiga värdet af sjuttiofem tunnor spannmål, utom kofoder, vedbrand och planteringsland.

Om remiss häraf till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1867.

S. Rosenberg
från Kristianstads län.

N:o 72.

Af Herr Rosenberg: Om pension åt aflidne Majoren O. G. Carlqvists trenne oförsörjda döttrar.

Nogsamt inseende och erkännande nödvändigheten af att vid innevarande riksmöte iakttaga all den sparsamhet med Statens medel, som är möjlig, har jag

icke kunnat undandraga mig en af trenne värlösa och medellösa döttrar efter en af Sveriges trognaste försvarare begärd medverkan för åtnjutande af något understöd i deras tryckta och bekymmersamma belägenhet.

Majoren vid Södra Skånska Infanteriregementet Otto Gustaf Carlqvist, född i Finland 1784, ingick som officer i Svensk krigstjänst 1806 och qvarstod i denna tjänst under fulla fyratio år, eller till 1846, då han såsom blesserad officer erhöll afsked med en årlig pension af Trehundra R:dr Banko. Under sin långa tjänstetid, hvarunder han åren 1808 och 1809 deltog i Finska kriget, hvaruti han illa sårades, och åren 1813 och 1814 i fälttågen i Tyskland, Nederländerna och Norrige, förtjente han beröm och utmärkelser, men det dagliga brödet blef honom blott till yttersta nödort tillmätt; hans högsta lön såsom major uppgick till 1,100 R:dr Banko, något boställe såsom sådan erhöll han icke, och med en familj af sex barn blef det honom omöjligt att på denna lön göra några besparingar för efterlevandens behof.

Rikets Ständer, behjertande den ställning, hvori denne veteran bland Svenske officerare vid sin död lemnat enka och tre ännu oförsörjda döttrar, anslogo vid 1863 års riksdag åt den då affidne Carlqvists enka Anna Margareta, född Klow, en årlig pension af 300 R:dr, hvaraf hon dock icke länge kom i åtnjutande, innan döden förlossade henne från detta lifvets bekymmer.

De tvänne döttrarne befinna sig nu i ganska bekymmersam belägenhet och det är af denna anledning jag vågar vördsammast föreslå, det Riksdagen benäget ville tillåta,

att affidne Majoren Carlqvists trenne oförsörjda döttrar, Milda Anna Maria, född 1825, Carolina Margareta, född 1831, och Emilie Gustafva, född 1833, måtte, så länge de förblifva ogifta, få tillgodonjuta den pension, stor Trehundra Riksdaler årligen, som enligt Kongl. Maj:ts nådiga Bref den 16 December 1863, varit deras nu aflidna moder tillförsäkrad.

Om remiss till Höglofliga Stats-Utskottet anhålles, och skall jag der aflemla de handlingar, som styrka ofvanuppgifna förhållanden.

Stockholm den 26 Januari 1867.

S. Rosenberg
från Kristianstads län.